Лев-дідуган на світі довго жив;
Багато лиха наробив;
На старість підтоптавсь, нема вже тії сили,
Що при здоров’ї мав!
І ноги трусяться, і очі помутніли —
Зовсім нікчемний став;
Лежить, одкинув хвіст і смерті дожидає,
А ще ричить і зо зла позирає,
Неначе хоче настрашить.
Минулися вже тії роки.
Що розпирали боки,-
Тепер усяк йому віддячить норовить.
Колись він скрізь страшив, тепер у верболозі,
Як той горох, мовляли, при дорозі,
Хіба не схоче хто, той тільки не вскубне.
Кабан кликом під боки стусоне;
Жаднюга Вовк рвоне його зубами;
Бугай товче рогами;
На що вже Зайчик-стрибунець —
І той урве хоч хвостика кінець,
А капосній Лисиці
Аж весело креснуть його по пиці.
Недужий лиходій і стогне, і харчить…
Аж бачить — і Осел біжить,
Щоб і собі хоч раз його вбрикнути;
Лев голову підняв, силкується гукнути:
— Ой, де ж ти, смерть моя!
Закрий мені навіки очі,
Щоб вже не бачив я
Зневаги тяжкої дурної поторочі.-
І справді тяжко, що й казать.
От до чого силенний Лев дожився;
Бодай би був не народився,
Як так життя своє кінчать!

Хоч соромно, а можна прирівняти
І деяких людей
До тих звірей.
Не треба людям забувати:
Хто вік по-божому прожив,
Ніколи зла і кривди не чинив,
Того до смерті будуть поважати
І добрим словом поминати.
1890.